

10.

číslo

X. ročník

ZUŠkoviny

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř
vychází 1. června 2016 s výkřikem: Za 30 dní jsou prázdniny!

Úvodník

Cestování je aktivitou pro léto příznačnou, zčásti zbožňovanou a zčásti neoblíbenou. Dalo by se o něm uvažovat v užším smyslu, tedy jako o procesu přesunu z bodu A do bodu B (to je ta méně oblíbená část), nebo smyslu širším, tedy jako o souboru aktivit spojených s poznáváním nových míst nebo s dovolenou.

Pozoruhodné je toto slovo z hlediska morfologického: *cest-ování*. Lze z něj vyrozumět, že označuje činnost, která je prováděna na cestě, s cestou. A to je pěkné, neboť cesta je cosi velice symbolického. V rámci cestování se rozhodujeme, kudy kam a jak se vydáme. Dalo by se říci, že cestujeme celý život a vlastně i celým životem. Každý den se rozhodujeme, zda se vydáme doprava, či doleva, zda si vybereme cestu kratší, nebo běh na dlouhou trať. Jistě, jsou i faktory, které nikdy neovlivníme, například jaké budeme mít na cestě počasí, nebo koho potkáme. Velká část cestování je však v našich rukou.

Proto bych Vám ráda popřála, abyste z bodu A do bodu B dorazili vždy včas a abyste si vybrali správného souputníka. Také aby Vám nikdy neujel vlak, nebo nepíchla duše, ať se na Vás nelepí černí pasažéři, ať máte vždycky svačinu a především ať víte kudy kam! (A pokud to náhodou někdy vědět nebudete, rádím Vám dát si tu svačinu!) Šťastnou cestu, já také vyrážím!

Ga

Kateřina Prášilová (Ga) vylétá s koncem školního roku z našeho zuškového dramatačského hnízda a v září směřuje na podzimní semestr do Itálie. Po absolutoriu druhého stupně LDO nás opouští i druhá členka redakční rady, **Monika Němečková (TzjvvK)**. Obě začínaly v souboru Moje pětka, potom doplnily řady nejstaršího souboru pod názvem Labyrint, byly u zrodu souborů Traumatizovaní tygřici a Mikrle. Společně s Editou Valáškovou si založily soubor Děvčátka a slečny. Po celou dobu svého účinkování se jim dařilo hrát na národních festivalech Dětská scéna a Loutkářská Chrudim, Mladá scéna a Šrámkův Písek, Wolkrův Prostějov a konečně Jiráskův loutkářským hnízdem. Se cemi se cestovaly na ská, do Albánie a do společně ledacos a snad konec. A tak jim přeji na přehledné křížovatky, značení, dobrou že se budeme potkávat z dálničním odpočívadel chvilku spočineme.

Kačko a Mončo, díky!

Hronov a Přelet nad souborovými inscena-Slovensko, do Slovin-Rumunská. Zažily jsme není ještě všem dnům jejich další cestě jen čitelné dopravní viditelnost a doufám, a třeba na některém společně ještě někdy

Vaše Jarka Holasová

Z notesu pana ředitele

Poslední stránka notesu školního roku 2015-2016 je tu. Vlastně – několik stránek, protože na červen je toho tolik připraveného, že se to zdaleka na jednu stranu v notýsku nevejde. A to mám ještě popsaných několik stránek k akcím v měsíci květnu. Tedy ještě něco málo květnového. Hned na první májový den vystoupil Big Band hraběte Šporka v Hradci Králové na festivalu Středoevropský jazzový most, proběhly další tři koncerty absolventů spojené s výstavou absolventských prací žáků výtvarného oboru, na Kuksu se konal nádherný koncert komorních souborů, kde vystoupili nejen domácí „šporkovští“, ale i přátelé ze ZUŠ v Hostinném a v Hořicích. Ve Dni pro mateřské školy jsme představili malým předškolákům z jaroměřských školek všechny tři obory školy. V tomto roce poprvé vystoupili naši žáci v rámci abonentní řady Klubu přátel hudby v jaroměřském divadle na vynikajícím koncertě, který uzavřel její 49. ročník, dramataři se vydali do dalekého, pro nás neznámého, ale dechberoucího Rumunska, kde prožili několik dní, zahráli spoustu představení nejen našim krajanům. V květnu přišel maminkám k jejich svátku popřát zástup malých gratulantů na Koncertě pro maminky, zatím snad největší účast byla i na Koncertě rodinného muzicírování, a pomyslnou jahůdkou byla krásná tři místa 3., 2., a 1. z celostátní soutěže Guitarreando 2016 v Hradci Králové. Uf, a do toho všeho jsme měli ve škole Českou školní inspekci, která nádherně ocenila celou naši školu, což přináší nejen hřejivý pocit, ale také velkou zodpovědnost pro další časy. Zkrátka vidíte sami, květen rozkvetl do neobyčejné krásy.

A teď k červnu. Také červnový plakát je naplněný k prasknutí. Za všechny akce vás upozorním na Školní akademii v divadle (3. 6.), Pravidelné setkání s úspěšnými žáky a absolventy zušky na „Perličkách“ (Kuks, 12. 6. v 16:00) a tradiční závěrečný Koncert na zahradě (23. 6.). Samotnou kapitolu tvoří vystoupení našich neúnavných dramaťáků, kteří jen v červnu vystoupí na desítku festivalů a přehlídek. Tak nám všem přeji dostatek sil pro tělo i ducha, abychom si i tu červnovou krásu dokázali užít do sytosti. Všem žákům, učitelům, zaměstnancům a všem přátelům zušky ze srdce děkuji za poctivou práci, které bylo v tomto školním roce nad jiné požehnané, a které si nesmírně vážím a obdivuji ji.

Nádherné prázdniny se zaslouženou pohodou Vám Všem.

Váš Vlastimil Kovář

Bylo – Nebylo

Rej čarodějnic v Betlémě

O filipojakubské noci téměř před 300 lety dopálil hrabě František Antonín Špork jezuitu ze Žirče, když „dal na vršek, kde měla Kalvárie státi, nositi různý neřád. Večer o čarodějnicích pak dal zapáliti rakety na vysokém stromě, tamtéž nad celým lesem stojícím, což bylo zdaleka široka viděti. Nedaleko bydlící dva poustevníci u sv. Antonína a sv. Pavla museli pak hlásati, že se čert zmocnil této hory a že ji vyvolil pro dostaveníčko svých rejďů, poněvadž Otcové Jesuité nechťeli na tomto místě postaviti Kristův kříž...“ Dávná událost už podruhé inspirovala organizátory Reje čarodějnic v Braunově Betlémě a 30. dubna od 14. do 17. hodiny se pokusili přiblížit návštěvníkům dávné obrazy z minulosti v jednom z nejtajemnějších míst našeho kraje. Příchozím se dostalo nevšedního autentického zážitku při setkání s poustevníky, kteří ve službách hraběte hlásali, co bylo potřeba, s jezuitu, kteří si na hraběte stěžovali, i se samotným hrabětem Šporkem, kterého zastihli při odjezdu do Vídně. I od dalších postav bylo možné získat cenné informace o minulosti: při setkání s duchem hraběcí dcery Eleonory, s baronkou Klimkovskou a samotným duchem hraběnky, s vyprávěním šenkýřky u džbánku piva o životě dvorního mědirytcce Rentze nebo se samotným Matyášem Bernardem Braunem při práci. Konečnost našeho bytí připomněla Smrt, nechyběl pověstný sabat čarodějnic zastavený příchodem jeptišek z blízkého kláštera v Choustníkově Hradišti a Peklo, odkud se zbloudilá duše vrátila na pravou cestu, kde je vítal Anděl. Dobový kolorit doplnili řezbář, rybář, měditepec, vizionářka, pasačka koz a hudebníci. Celá událost se dělá mezi pradávnu a dávnou minulostí s velkým odkazem k dnešku. V dobových kostýmech Petry Hrdinové, která je hlavní organizátorkou a duší celé akce s texty poskytnutými

Lenka Jechová, Alžběta Skořepová, Petra Březinová
Debora Kratochvílová a Karolína Novotná jako čarodějnice při sabatu

Doc. PhDr. Stanislavem Bohadlem CSc., v režii Jarky Holasové účinkovala celá řada nadšenců, dobrovolníků a žáků, studentů i učitelů ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř a ZUŠ Dvůr Králové nad Labem. Hlavně se to celé příchozím líbilo a také připomnělo, že je třeba do historie se obracet a historických artefaktů si považovat a hlavně se o ně postarat, aby nám všem i budoucím...vydržely. Jé

Anna Vítvarová jako Smrt, Martin Karban a Petr Kosejk jako inkvizice, Tereza Michelová, duch zesnulé hraběnky a Barbora Maksymovová, její služebná, Monika Němečková a Kateřina Prášilová jako jeptišky a doboví hudebníci: Jana Kovářová, Vlastimil Kovář a Ladislav Horký. Markéta Pourová jako pasačka koz byla objektivem fotoaparátu nezachycena.

Dopoledne pro mateřské školy

Ve čtvrtek 5. května bylo v naší zušce připraveno tradiční dopoledne, na které zveme budoucí žáčky, kteří se v mnoha případech chystají k zápisu a přijímacím zkouškám. Tentokrát z jaroměřských mateřských škol na návštěvu dorazilo na sto padesát dětí. Aby se nám návštěvníci vešli, byli rozděleni do tří po sobě jdoucích skupin a absolvovali nejprve malý koncert a loutkovou pohádku v sále školy a potom je čekalo tvoření v učebně výtvarného oboru. Velký dík patří žákům a učitelům, kteří nelenili a dokázali velké množství zájemců ke vstupu do naší základní umělecké školy naladit a ukázat „že k nám chodit“ stojí za to!

Návštěvníci ve výtvarném oboru

Koncert ke Dni matek

Maminkám by se mělo děkovat neustále, a svým maminkám děkují každoročně nejmenší děti naší školy právě v květnu zvláštním koncertem, Koncertem ke Dni matek. Ten letošní byl ve středu 11. května a byl krásným poděkováním za péči, lásku, podporu...a vlastně za život. Děkujeme maminky! Po hudebním dárku pro každou maminku došlo na kytičku a velkou pusou. Jé

Rodinné muzicírování

Ve středu 25. května se sešlo v zkušovém sále devět rodin na koncertě k oslavě Dne rodiny. Tradiční koncert byl tentokrát asi s největší účastí vystupujících i diváků, kteří přišli držet palce. Ale hlavně si všichni přišli společně užít Svůj neobyčejný Den. Potlesk burácel od začátku do konce a díky srdečnému a vtipnému uvádění, kterým každá rodina provázela své vystoupení, se z tohoto setkání stal – věřím, že nejen pro mě – jeden z těch nejužasnějších zážitků celého školního roku. Milé rodiny – byly jste fantastické, díky! Vlastimil Kovář

Absolventský koncert Hedviky a Štěpána

Pondělí 9. května bylo důležitým dnem pro dva žáky kytarového oddělení – Hedviku Čapkovou a Štěpána Dohnanského. V hudebním sále naší ZUŠky proběhl jejich absolventský koncert. Jelikož absolvovali již druhý stupeň studia, byl pro ně tento koncert opravdu významný a zároveň tak trochu závěrečný. Vše se myslím zadařilo tak jak mělo, nad fotkami jsme si zavzpomínali na Hedviku a Štěpána před téměř deseti lety a večer zakončili příjemným posezením a ochutnávkou dortu od paní Rydlové z Černilova. Oběma bych ráda popřála do života jen to nejlepší a ať jim kytara přináší stále spoustu radosti. Hedviko, Štěpáne, hodiny s vámi mi budou vážně chybět. Hana Medková

Štěpán Dohnanský a Hedvika Čapková

Představujeme... a blahopřejeme!

Klarinetové kvarteto v Ústředním kole soutěže ZUŠ v Orlové
6. květen 2016

7:00 – odjezd z Jaroměře

7:30 – nabíráme rivaly (saxofonové kvarteto) a jejich pedagoga Davida Marišlera ze ZUŠ Habrmanova v Hradci Králové a začíná několikahodinová cesta do Orlové. V autě je horko a holky sedící úplně vzadu jsou slyšet přes celé auto – snad si nechají taky nějakou energii na hraní...

11:30 příjezd do Orlové – betonové špinavé město, ZUŠka - stará socialistická výstavba, registrace, třída na rozehrání plná dalších soutěží

12:00 čas na oběd, nemůžeme najít restauraci, kde by byli ochotni obsloužit větší počet lidí

12:30 sluníčko pálí, je dusno a stále se nedaří najít místo, kde by se dalo jíst

12:45 štěstí se na nás usmálo, sedíme a objednáváme si oběd

13:30 jsme zpátky v ZUŠce, za hodinu bychom měli hrát, v naší rozehrávací třídě je asi dvacet dalších lidí, všichni se chtějí rozehrávat ve stejný čas, chaos, nervozita, adrenalin...vzdávám to, saxofony nejde přehlušit, beru si kvartet ven ze třídy a zkusíme se naladit...

14:45 kvarteto jde na řadu, poslední pokyny z mojí strany, Magda zakopává a letí ze zákulisí střemhlav přímo proti svému stojanu, srdce mám až v krku, směje se, je to dobré...hrají jako o život, má to tah, přijatelné to ladí, užívají si to a já taky...jsem spokojená, hráli líp než v Krajském kole v Polici...přála bych jim dobré umístění poslouchám zbytek jejich kategorie a v duchu si říkám, že by si zasloužili nějakou cenu...

19:00 konečně vyhlášení, sál je plný, nedostanu se dovnitř, kvarteto se tam někde nacpalo, neslyším vyhlášení, Tonda na mě mává dvěma prsty, druhá cena...BUM, PRÁSK!!! Mám radost za ně...

19:30 odjezd domů, nedá se spát, holky řadí jako smyslů zbavené, napominání vždycky zabere jen na chvíli než začnu usínat...

23:20 předávám kvarteto rodičům a ještě se zastavuju ve škole s basklarinetem

01:30 konečně usínám...

Ráno po probuzení si říkám, jaké mám štěstí, že můžu učit v tak krásné škole a těším se do práce. Těším se i na kvarteto jak začneme dělat nové věci. Baví mě to. Moc!

Nikola Hájková

Magdaléna Paclíková, Hana Hrušková, Barbora Tichá a Antonín Ott

Přišli jsme... tři loutkářské soubory byly hrát krajanům v rumunské Banátu

Uskutečnit zahraniční zájezd loutkového divadla z České republiky není jednoduché. Divadelníci se neobejdou bez rozměrných kulís a často značného množství loutek, rekvizit i hudebních nástrojů. Nepostradatelná jsou i drahá světla a samozřejmě změř kabelů. Ale skuteční divadelníci se s těmito problémy dokážou vyrovnat, protože jsou zřejmě po předcích obdařeni nejen hereckými schopnostmi, ale i ochotou ke kočování.

Proto nebylo až tak obtížné přesvědčit žáky a studenty literárně dramatického oboru Základní umělecké školy F. A. Šporka z Jaroměře, aby přijeli zahrát českým krajanům do rumunského Banátu. Proč zrovna tahle ZUŠka? Její soubory pod vedením paní učitelky Jaroslavy Holasové mají totiž v repertoáru klasické české pohádky K. J. Erbena nebo B. Němcové. Byla tedy naděje, že by se taková představení mohla českým krajanům v Rumunsku líbit. Navíc za zpracování získaly soubory jaroměřské ZUŠky uznání na národních přehlídkách Loutkářská Chrudim, Jiráskův Hronov nebo Přelet nad loutkářským hnízdem. A tak po nezbytných přípravách dorazila ve dnech 11. 5. – 14. 5. 2016 skupina mladých divadelníků k českým krajanům. O náročnosti programu svědčí třeba to, že první představení v aule temešvárského lycea proběhlo po dvanácti hodinách strávených v autobuse.

Další představení zhlédlo početné české obecenstvo v následujících dnech ve Svaté Heleně, v Gerníku, v Eibenthalu a v národnostně smíšené vesnici Eşelnița. Pohádky *Dlouhý, Široký a Bystrozraký, O dvanácti měsíčkách* a *O šmolíčkovi* byly přijaty velmi příznivě. Důkazem je, že se děti ze Svaté Heleny dožadovaly, aby směly navštívit i večerní představení v blízkém Gerníku (bylo jim vyhověno). Anebo situace, kdy dojaté krajanky z vesničky Eşelnița sdělily divadelníkům, že příležitost vidět české divadlo se jim naskytlá poprvé v životě...Po některých představeních následovala i malá tvůrčí dílna. Při ní si mohly místní děti vyrobit loutky Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého, aby jim na loutkové divadlo zůstala aspoň vzpomínka. V letošním roce

schválil Ministr kultury Daniel Herman zápis **českého loutkářství do národního seznamu** nemotného kulturního dědictví. **To je významný krok k zápisu do** Reprezentativního seznamu nemateriálního kulturního dědictví lidstva (UNESCO). Smutná zkušenost říká, že pokud se o nějakou kulturní tradici začnou zajímat sběratelé nebo památkáři, svědčí to o tom, že zmíněná záležitost „skomírá na úbytě“. Mladí divadelníci z jaroměřské ZUŠky odvedli v mnohdy obtížných podmínkách velký kus práce. A svým přístupem rozhodně potvrdili, že české loutkářství kypí životem. Stále má nové neotřelé nápady a mladou generaci, která má dostatek energie tyto nápady uvést v život. A to je velmi radostná zvěst.

Návštěva souborů ZUŠ se uskutečnila díky finanční podpoře Demokratického svazu Čechů a Slováků v Rumunsku, část nákladů byla také hrazena z Programu podpory českého kulturního dědictví v zahraničí. Při propagaci a organizaci jednotlivých představení zase pomohli místní učitelé a další krajané. Všem patří velký dík.

Mgr. Petr Skořepa, hlavní organizátor akce,

krajská komunita Svatá Helena, Gerník, Rumunsko; psáno pro časopis Krajiny češtiny

Z historie

Češi přicházeli do tzv. jižního Banátu v první polovině 19. století. Tehdy žil v nedalekém městě Oravița podnikatel a obchodník dřevem Magyarly. Ten potřeboval lesní dělníky na kácení dřeva a jeho dopravu na určitá místa. Pomocí svých placených agentů nalákal obyvatele z Čech k přesídlení do Banátu. Lidé se nechali nalákat především proto, že v té době byla v celém Rakousko-Uhersku po napoleonských válkách špatná ekonomická situace. Zde jim bylo slíbeno přidělení půdy, osvobození od vojenské služby a od roboty. Pro tyto přesídlence bylo třeba založit osady. Nejprve byla roku 1823 založena Svatá Alžběta (zanikla roku 1847 pro nedostatek vody), o rok později asi 2 km od ní obec Svatá Helena. Vesnice dostaly jména po Magyarlyho dcerách. Začátky přistěhovalců byly velmi těžké. Dělníci museli vykácet hustý prales a dopravit dřevo k Dunaji. Při této těžké práci bylo třeba postavit chalupy a založit na odkryté půdě zahrady a orná pole. Po čtyřech letech – na jaře 1827 – však Magyarly zastavil lesní práce, sebral veškeré nářadí a zmizel neznámo kam. Lidem nezbylo nic jiného, než se živit pouze rolnictvím. Některé rodiny podstoupily strastiplnou cestu zpět do Čech, zbývajícím velmi pomohli vojenští pohraničníci tehdejšího Rakousko-Uherska. Přijali je do vojenské služby jako strážce hranic s Tureckem. Podle úředních údajů žilo v roce 1830 ve Svaté Heleně 338 obyvatel. O 100 let později jich zde žilo již 916. Po roce 1990 se začali Češi především z ekonomických důvodů vracet zpět do České republiky. V současné době žije ve vesnici zhruba 350 obyvatel.

www.svata-helena.eu

Ford Transit (16+1 místo)
Autobusová doprava ŠORM BUS
Dvůr Králové nad Labem

po prvním představení
v Temešváru na Biskupském lyceu, dole: Jan Ruprich, Jan Kosejk, Lenka Jechová, Martin Karban, Monika Němečková; nahoře: Alžběta Skořepová, Barbora Žárská, Karolína Novotná a Kateřina Prášilová

Den první: úterý večer, noc a středa (10. – 11. 5.)

V úterý 10. 5. v 22 hodin už celý soubor Convivium, Jarka a naše řidička Olinka sedí v autobuse a mávají vzdalujícím se rodičům. Všechno potřebné jsme naložili, přestože se zdálo, že všechny krabice s loutkami, rekvizitami, světly a kabely a taky divadlo, chaloupku, kolo, stůl a spoustu dalších věcí do autobusu (byť s vlekem) nenaskládáme. V Hradci se k nám přidal druhý řidič Aleš. Jeden po druhém usínáme. V Brně jsme ještě vyzvedli členy souboru Děvčátka a slečny a míříme dál. Cesta ubíhá rychle, tedy aspoň pro ty, kteří usnuli. Míjíme Bratislavu a Budapešť. Maďarsko-rumunské hranice, všechno proběhlo v pořádku. Cestu si krátíme

referáty, na téma Rumunsko, které si předem připravili všichni členové výpravy. Začínáme velmi pestrou historií a rumunštinou, pokračujeme cestovním ruchem, přírodou, politikou, kulturou, sportem, geografii... Jedeme do Temešváru, kde nás čeká první představení v Rumunsku. Tam potkáváme Petr Skořepu, učitele českého jazyka ve Svaté Heleně a v Gerníku, dovede nás až na místo, kde máme hrát. Před vystoupením ještě obědváme a krátce si prohlédneme centrum Temešváru. Potom už si chystáme Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého v katolickém lyceu. Většina diváků neumí česky, takže se děj pohádky musí překládat předem. Potěšilo nás, že publikum bylo pozorné i přes jazykovou bariéru. Dětem se velmi líbily loutky. Nakládáme a jedeme dál, tentokrát do Svaté Heleny, kde budeme ubytováni. Už zdaleka vidíme na kopci větrné elektrárny, to znamená, že už jsme blízko, kolem Svaté Heleny jich je 21. Ve vesnici nás zdraví kráva přímo uprostřed silnice, hned po ní nás mile vítá paní Máňa, která nás bude ubytovávat a bude nám vařit. Hned nám začne nosit na stůl, jídlo bylo opravdu dobré. Dostali jsme polévku a tradiční rumunské sarmale, navrch ještě „horácké koláče“. U paní Máni bude spát celý soubor Convivium a Jarka, soubor Děvčátka a slečny s oběma řidiči jsou ubytováni v jiné budově. Usínáme rychle, jsme opravdu unavení. Bapu

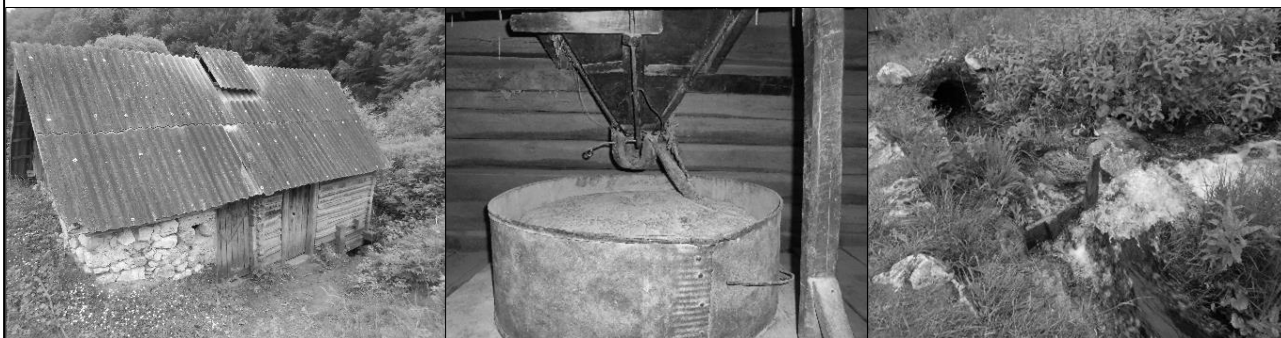
Den druhý: čtvrtek (12. 5.) Snídaně byla v 9 hodin, takže jsme vstali asi v 8:50. O pár kilo těžší jsme se pak přesunuli do kulturního domu ve Svaté Heleně, kde jsme v 11 hráli Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého a O šmolíčkovi. Rychle jsme nanosili, postavili, nasvětili, naladili, rozebrali se, rozehřáli se, rozmluvili, rozezpívali a už přicházejí diváci, děti z mateřské a základní školy. Hrajeme, zpíváme a těší nás to. Potlesk, ukázka loutek a část balí, přenáší, nakládá a druhá část s dětmi ve škole vyrábí loutky. Oběd u paní Marie: výborná nudlová polévka a maso s bramborami. Polední klid trávíme v autobuse, protože nejdříve vyrazíme na pěší výlet a potom Děvčátka a slečny čeká večerní představení pohádky „O dvanácti měsíčkách“ v Gerníku, další české vesnici.

po dílně s vyrobenými loutkami ve Svaté Heleně

Cestou řešíme, kdo zapomněl v Temešváru na dvoře větev z jasanu, která ve Dvanácti měsíčkách hraje jabloň...Gerník, trochu zataženo nám nebrání vydat se na nádhernou a provoněnou cestu mezi poli a loukami, cílem je potok s raky a vodní mlýnek U Petra. Raci nebyli doma, cizokrajná návštěva je vůbec nezajímala nebo cítili blížící se bouřku. Mlýnek, který je funkční a k mletí se stále používá, byl krásný. Cestou zpátky jsme zmokli. A pořádně. Mokří, dobrou večer v místním penzionu posilnění a čajem zahřátí jsme nosili, stavěli, lepili, svítili a čekali na diváky. Káťa vyrobila s vypětím všech sil novou jabloň a všechno dobře dopadlo. Sklízíme, balíme, nosíme, nakládáme, v autobuse klimbáme a ve Svaté Heleně pod velkými duchny zaslouženě usínáme.

BobuLe

fungující vodní mlýnek nad Gerníkem

Den třetí: pátek (13. 5.)

Vstáváme o hodně dřív než včera, snídaně v 7, odjezd v 8:30, před tím nakládáme to, co potřebujeme a ve škole necháváme, co nepotřebujeme... Cesta vedle Dunaje, není moc hezká, ale jen co jsme vyjeli na vrcholky kopců, naskytl se nám překrásný výhled na údolí a mraky. Čeká nás Eibental, Dlouhý, Široký a Bystrozraký, O šmolíčkoví a dílna pro základní školu. Kulturní dům, vykládáme, nosíme, pokládáme, stavíme, svítíme a rozmlouváme se, rozhýbáme se, těšíme se a čekáme diváky. První návštěvník je přímo na jevišti, objevil jsem ho já a byl to štír, malý asi jako desetikoruna. Pan Skořepa ho vynáší ven a stihne nás informovat, že jde o endemický druh, a že jeho bodnutí bolí asi jako vosí. Dávám si velký pozor, kam šlapu. Odehráno, balíme, nakládáme a vyrážíme na oběd, byl výtečný: polévka s obsahem zeleniny, který mi překvapivě nevadil, a mleté maso na způsob guláše s opečenými bramborami, mezi kterými se vyskytovaly i fialové verze. Vegetariánky měly smaženou cuketu. Cestou někteří přijali pozvání pana faráře Maška, navštívili místní faru a kostel a pak jsme vyrazili do rumunské Ješelnice, kde nás už očekával kroužek českého jazyka a nemnoho krajanů. Obrovský kulturní dům, milé přivítání, nosíme, stavíme, svítíme a před začátkem se obsah pohádek překládá do rumunštiny. Hrajeme, diváci pozorně sledují, i když nám většina nerozumí ani slovo. Velký potlesk a zájem o loutky, rychle balíme, nakládáme, čeká nás občerstvení a cesta zpátky do Svaté Heleny. Po cestě bouřka a velmi silné krupobití, zastavujeme... Po návratu vyrazím s panem Skořepou na prohlídku nepřilíš vzdálené jeskyně. Zvládl jsem kostrbatý přístup ale bez holinek a baterky jsme se daleko nepustili, uvnitř byl slyšet pískot netopýrů a hukot vodopádu, z jedné části jeskyně byl vidět i hrad Vlad, na druhé, srbské straně řeky... Po večeri (chléb, salám, domácí sýr a máslo) se konala nad plněnými a neplněnými sladkými kynutými rohlíčky veselá soutěž. Pak jsme navštívili místní hospůdku s fungující wifí, a protože součástí byl krám se vším, co je na vesnici potřeba, začali jsme kupovat dárky. Usínali jsme unavení, s tradiční rumunskou hudbou z rádia.

Maro

Den čtvrtý: sobota (14. 5.)

Ráno, poslední snídaně v Rumunsku, rozloučení a velké poděkování paní Máně, loučení se s celou Svatou Helenou. Nakládáme, hlavně nic nezapomenout, máváme, odjíždíme. V Moldavě zastavujeme, chceme vidět trh. Nakupujeme, jahody, nakládané feferonky a spousty sýrů. Prodávající mluví česky, jsou ze Svaté Heleny a vědí o nás! Máme před sebou tříhodinovou cestu do Temešváru. Na jeho okraji ve velkém obchodním centru nakupujeme jídlo na cestu a utrácíme poslední peníze. Pospícháme s odjezdem, nevíme, co nás čeká na dlouhé cestě domů. Na prohlídku náměstí máme hodinu. Začíná pršet, zastavujeme se v obchůdku pro holky, šperky nebo doplňky do vlasů. Leje jako z konve, schováváme se u stánku s upomínkovými předměty, nestačí to, přebíháme naproti do "Mekáče", někteří si stíhají objednat. Loučíme se s panem Skořepou, který nás až sem provázel, vrací se autobusem na Svatou Helenu. V 14:50 vyjíždíme. Na maďarských hranicích musíme vystoupit z autobusu, kontrola obličeje s fotografií v pase, v pořádku, jedeme. Cesta byla dlouhá, ale s naší partou ubíhá rychle, pospáváme. V Brně jsme vyložili Káťu, Moniku a Adama a pokračovali do Hradce Králové, kde vystupuje druhý řidič. Do Jaroměře jsme dorazili okolo půl jedné ráno, čekali tu na nás rodiče a ti nám pomohli vyložit auto, děkujeme! Byl to skvělý výlet plný poznání a zábavy. Jarka si chystá spacák, do rána spí v dramáťáku. Děkujeme za bezpečnou jízdu Olinko a Aleši!

K-ája

účastníci zájezdu na břehu Dunaje

...viděli jsme...

...absolventy na druhém
Absolventském koncertě...

...Kateřinu Čáповou

a Magdalénu Kohoutovou
na jejich
Absolventském koncertě...

...Koncert komorních souborů ze ZUŠ Hořice, ZUŠ Hostinné
a ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř v refektáři Hospitalu v Kuksu...

...zvítězili jsme!

Klarinetové kvarteto v Ústředním kole soutěže ZUŠ v Orlové ve složení Magdaléna Paclíková, Hana Hrušková, Barbora Tichá a Antonín Ott ze třídy paní učitelky Nikoly Hájkové získalo druhé místo!

3, 2, 1 Guitarreandóóó

Celostátní soutěž Guitarreando, v tomto roce vyhlášená pro komorní hru a kytarové orchestry, byla pro naši školu nádhernou tečkou za celým půlročním maratónem všech možných soutěží. Na pomyslné „bedně“ jsme „brali“ všechna tři místa. Výborné **třetí místo** získalo duo **Alžběta Skořepová** (flétny, akordeon) a **Karolína Anna Tučková** (romantická a barokní kytara), druhým místem byl oceněný **soubor S:P:O:R:C:K (Jáchym Skořepa - housle a zpěv, Alžběta Skořepová - flétny a zpěv, Karolína Anna Tučková – barokní, romantická kytara a zpěv, Veronika Zemková – basová flétna a Jan Kočí cembalo)**. **První místo** v soutěži orchestrů získal za fantastický výkon **Kytarový betlém Matyáše Brauna jr.** pod vedením **Miloše Dvořáčka**, který byl **za osobitý dirigentský výkon porotou oceněn zvláštní cenou**. Všem patří velká gratulace a srdečné poděkování za skvělou práci.

Vlastimil Kovář

HRADECKÉ GUITARREANDO

Ve dnech 20. - 21. května 2016 se v Hradci Králové uskutečnil 15. ročník národní soutěže v komorní hře na kytaru. Letošní rok soutěžily komorní soubory s kytarou a kytarové orchestry. Zúčastnilo se celkem 13 souborů, 8 orchestrů, 170 soutěžících, 21 vedoucích a 15 ZUŠ z ČR. Za naši školu se na soutěž rozjely dva komorní soubory a kytarový orchestr mladších žáků. Všichni si vedli znamenitě a ve svých kategoriích získali tato ocenění: Duo – Alžběta Skořepová, Karolína Anna Tučková 3. místo, Kvinteto S:P:O:R:C:K – Karolína Anna Tučková, Alžběta Skořepová, Jáchym Skořepa, Veronika Zemková, Jan Kočí 2. místo. Na soutěžní přehlídce kytarových orchestrů se vydal v sobotu 21. května náš „Kytarový betlém Matyáše Brauna“ pod vedením Miloše Dvořáčka, který hned v úvodu rozproudil svojí energií všechny přítomné včetně poroty. Usměvy létaly všude kolem a atmosféra byla úžasná. Naším kytaristům se to opravdu povedlo a získali **ZLATÉ PÁSMO** společně s orchestry z Prahy, Hradce Králové a Jeseníku. Nutno však zdůraznit, že dosáhli druhého nejvyššího počtu bodů a to s nejnižším věkovým průměrem. Všem patří velká gratulace a poděkování za jejich úsilí a nemálo času, který přípravě věnovali. Milošovi také obrovská gratulace za udělení zvláštní ceny poroty za osobitý dirigentský výkon.

Hana Medková

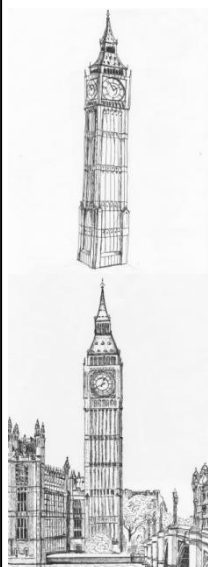
Poslední květnový víkend se konal **Šrámkův Písek**, národní kolo přehlídky experimentujícího divadla. Inscenace souboru **Děvčátko a slečny (Kateřina Prášilová a Monika Němečková)** „Ušubraná“ zde byla lektorským sborem **doporučena na Jiráskův Hronov!**

Všem žákům a studentům blahopřejeme a děkujeme!

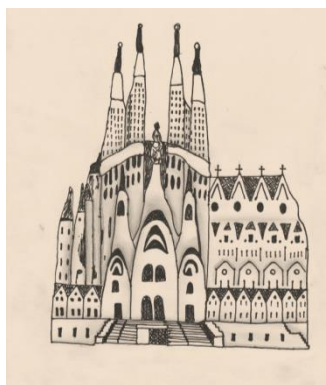
V ý t v a r n é s t ř í p k y

„V umění se člověk dostane na konci života tam, kde vlastně měl být na počátku.“ (Josef Čapek, malíř, spisovatel, grafik)

Zajímavosti měsíce června ... narodili se **Bořek Šípek** (architekt a designer), **Josef Václav Myslbek** (sochař, autor jezdeckého pomníku sv. Václava na Václavském náměstí), **František Škroup** (hudebník, dirigent, skladatel), **Rafael Kubelík** (dirigent), **Jaromír Nohavica**. Zemřel **Antoni Gaudí** (španělský architekt, autor chrámu Sagrada Família v Barcelóně). V červnu bylo poprvé **otevřeno Národní divadlo** premiérou Smetanovy Libuše (1881), byla **přivezena socha Svobody do New Yorku** (1885) a v Londýně slavnostně **otevřen Tower Bridge** přes řeku Temži (1894).

Víte, že ... existuje **pět světových řečí**, které vám mohou pomoci v různých koutech naší planety zeptat se třeba na cestu? **1. angličtina** - kromě rodilých mluvčích se jí učí ještě asi miliarda lidí po celém světě. Jinak se píše a jinak čte, k vzteku. To proto, že se její pravopis nezměnil od 13. století, ale její výslovnost se vyvíjela. Základ tvoří germánský jazyk, který se později promíchal se starou francouzštinou. **2. čínština** - má sedm nářečí, která se dost liší a při mluvení se používají čtyři různé melodie. Oříškem je i čínské písmo a vzdělaný Číňan by měl zvládnout nejméně 4000 čínských znaků. Orosilo se vám čelo? Proti tomu jsou naše dvě i/y nebo skupiny hlásek mně/mě jen slabý odvar, nemyslíte? **3. francouzština** - řeč diplomatů se hned po angličtině učí nejvíc studentů. Domluvíte se s ní na všech pěti světadílech. Dodnes jí jako úřední jazyk používají mezinárodní organizace (i když angličtina jí už pomalu šlape na paty). **4. ruština** - patří stejně jako čeština ke slovanským jazykům a má podobné základy. Čtení zabere víc námahy, zapisuje se azbukou, která má svůj prapůvod v řeckém písmu. Ruština je jazykem velkých spisovatelů, protože spousta skvostů světové literatury je jí napsáno. Zkuste sáhnout po překladech ruských románů a posuďte sami. **5. španělština** - s francouzštinou je románským jazykem, který má svoje původní kořeny v latině. A protože jih Španělska ovládali až do středověku Arabové, další její ingredienci jsou arabská slovíčka. Dobyvatelé, jako třeba Kryštof Kolumbus, ji rozšířili na svých lodích především do Střední a Jižní Ameriky. Na některých mezinárodních jednáních se dnes už používá i **řeč 6. - arabština**. Takže směle do učení!

Chytré otázky dnešního čísla ...

Co je to vlastně černá tuš, kterou píšeme a kreslíme? Je to kapalina tmavé barvy, která se už ve 4., 5. století tvořila smícháním černých sazí s lepidlem. Lisovala se do tyčinek, byla tedy pevného skupenství a rozdělávala se v třetí misce s pár kapkami vody. Ještě starší a dnes velice kvalitní je tuš čínská, která byla známá už 2500 let př.n.l. Návod na její výrobu byl dlouhou dobu tajemstvím a teprve v 18. století byl popsán: smícháš saze, tinkturu z rostlin, kafr, kliš, protlačíš přes síto a vytvaruješ koule, usušíš, roztlučeš, prohneteš ...

A jak funguje zmizík? Zmizíky jsou oxidační činidla a ta modrý inkoust (ten je napuštěn např. v „tornadu“ kterým ve škole píšeš) oxidací - tedy reakcí za přístupu vzduchu - změní v bílou nebo bezbarvou látku.

Obrázky londýnské hodinové věže Big Ben a barcelonského chrámu Sagrada Família nakreslili Kryštof Brouk a Lenka Filandrová, barcelonského chrámu Sagrada Família Lukáš Karas, Klára Dernerová a Eva Šrytrová. Na vloženém listu s červeným programem školy najdete kresby Eiffelovky nejmladších žáků.

Stránku připravila Radka Ulichová.

Do šatny

Soutěž: Doplňte název k obrázku.

Vymyslete název fotografie, chodíte tudy do naší školy...

I poslední kolo soutěže má svého vítěze. S názvem: „Kdo do ZUŠky vejde, umělcem se stane!“ vyhrává Daniela Karlová, blahopřejeme! Odměna na vítězku čeká v redakci. Těšíme se, že nám v příštím roce přízeň zachováte!

Čtení k čekání na vyučování.

Autorkou je Pavlína Tichá, která v hodině Přednesu napsala tento příběh, zadaná slova byla: travička, jed, sluníčko a slimák. Šnečí maraton

Určitě všichni víte co je to maraton. Ale přemýšleli jste někdy o tom, že šneci mají taky vlastní maraton? Připravit ke startu...Pozor...TEĎ!!! A všichni účastníci šnečího maratonu vyběhli. Většinou to byla záležitost pěti let, ale letos zkrátily trasu a tak je to pouze na roky čtyři. Teď nastala ta část, kdy si rozhodčí (což tentokrát byli páskovka, slimák a plž) uvaří kafičko a postaví stan. Slunce krásně svítilo. No prostě ideální počasí na závody venku. A závodníci běželi... Běželi rok... Dva... Dokonce i tři... Až největší favorit Rychlík z Jaroměře byl téměř u cíle, už jen stačilo přeskóčit díru a zdolat tu nejtěžší překážku. Silnici. Rychlík už byl za půlkou té strašidelné překážky, protože nasadil extrémní tempo, kterým překonal dosavadní rekord. Byl tak rychlý, že běžel dokonce 1m v hodině! Už byl 5cm od obrubníku když v tom...Nic horšího závodníka maratonu snad nemůže potkat. Dobře, mohlo ho taky přejet auto, ale jinak ho nic horšího potkat nemohlo. Z ničeho nic se tam zjevilo člověčátko, tak šneci nazývají děti, které chroustalo jablko a příšerně při tom mlaskalo. Ono to člověčátko bylo hodné, ale... prostě mu nedošlo, že se právě běží maraton. Vzalo našeho ubohého Rychlíka a se slovy: „Tady máš travičku, můžeš se napapat.“ ho odnesla na trávnik. Jenže na opačnou stranu než je cíl, takže z 5 cm, bylo najednou 15m! Rychlík byl sice smutný a naštvaný, protože si to člověčátko nevšimlo, že má domeček a není žádný bezdomovec, co by musel jíst trávu, ale nevzdával to a znovu se vydal na cestu. Jenže kudy? Napravo, vlevo nebo rovně? „Třeba rovně. Vždyť už nemám co ztratit.“ řekl a vydal se znovu na trať.

Najednou se před ním objevila myška. Šla zrovna koupit eidam. Když se spolu potkali, hned se dali do řeči. Stali se z nich velcí kamarádi, a protože měli společnou cestu, vyrazili společně. Myška se nabídla, že ho sveze, aby dohonil to, co zameškal klábosením s ní. Rychlík návrh samozřejmě přijmul a tak se ihned vydali znovu na cestu. Ušli sotva 55cm, když v tom potkali lenochoda. Teď si asi říkáte, co by tam dělal lenochod, ale nebylo přeci řečeno, kde se ten maraton běžel! Takže skutečně potkali lenochoda a hned se s ním dali do řeči. Žvanili hrozně dlouho až...„To už je hodina!“ ozvala se myška, když se podívala na hodinky. ANO opravdu se podívala na své hodinky. Byla to Myška ze šlechtického rodu a tak si ty hodinky prostě mohla dovolit. „Vždyť takhle ten závod nevyhraješ!!! Musíme se ihned vydat na cestu!“ zavelela myška, ale...co lenochod. Byl to jejich dobrý kamarád, tak ho tam nemohli jen tak nechat. No, nešli zrovna nejrychleji, ale hlavně že tam nikoho nenechali. Šli a šli, když v tom se před nimi objevila podivná lahvička. Lenochod jakožto odborník ihned řekl, že je to lektvar nesmrtnosti. Myška si ale myslela, že je to jed a říkala, že i kdyby to lektvar nesmrtnosti byl, tak je stejně už prošlý, což byla mimochodem pravda. Rychlík si z ní nic nedělal a ihned se napil. Lenochod vzápětí udělal to samé. Potom se dělo plno zajímavých věcí, jako například...no...chudák Myška...ale o tom až jindy. Teď už se všichni blížili k silnici. Kráčeli si silnicí ale...

Rychlík měl zvolit tu cestu vlevo. Kdyby tak učinil, nemuseli by se teď plahočit dalších 6m po silnici. Rychlík sklopil tykadla. V dále viděl, jak si 2 cm před cílovým obrubníkem vykračuje Exprimer z Paříže. A aby toho nebylo málo, po silnici jelo reklamní auto firmy Toilet paper. To auto mělo stejnou trasu jako Rychlík a spol. To není hezký konec, ale dějiny nepřepíšeme. Za autem se prášilo a v dále bylo slyšet pouhé „S NAŠÍM NOVÝM TOALETNÍM PAPIREM ULTRA LESK, BUDETE MÍT VIDITELNĚ LESKLEJŠÍ POZADÍ! TAK NEVÁHEJTE!“ To jsem ale neměla na mysli. Bylo slyšet pouhé: „A vítězem 23. ročníku šnečího maratonu se stává... Rychlík z Jaroměře!!!“ Ještě že ten lektvar stále fungoval. Myška se moc radovala a děkovala přátelům, že jí ten lektvar nakonec, přesto že násilím...no prostě byla šťastná, že je živá! A od té doby to byli nejlepší přátelé a nejen to. Myška se dne 23. 2. 2004 stala Myškou Lenochodovou a Rychlík se stal mistrem v maratonu.

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356

e-mail : info@zus-jaromer.cz , www.zus-jaromer.cz

10. číslo vychází 1. června 2016 s výkřikem: Za třicet dní jsou prázdniny!

redakční rada: TzjvK (Monika Němečková), Ga (Kateřina Prášilová), BobuLe (Lenka Jechová), k-Ája (Karolína Novotná),

Pěš (Petra Březinová), čaBMa (Barbora Maksymovová), Ančiii (Anna Vítvarová), Maro (Martin Karban),

Bapu (Alžběta Skořepová, (h)RUŠ (Hana Hrušková)

korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)